

vedsagelig er blevet fremskyndet af en stærk stigning i det private forbrug.

I opsvingsperioder er der behov for en økonomisk politik, der begrænser frygten for inflation, og som sikrer, at renteniveauet kan holdes nede. Det er de to væsentligste beskæftigelsesfremmende faktorer, og det er noget af det bedste, vi kan gøre for vores virksomheder.

Samtidig har vi behov for atter at få vores arbejdsmarked til at fungere. Alle eksperter peger samstemmende på risikoen for flaskehalse, på de store strukturproblemer på det danske arbejdsmarked og på, at vi skal være opmærksom på problemerne.

Den finanslov, vi skal stemme om i dag, opfylder ikke alle disse ønsker, endda langt fra. Men vi har formået at få gennemført nogle fornuftige ændringer, der trækker i den rigtige retning i forhold til det oprindelige udspil fra regeringen. Det Konservative Folkeparti havde nogle større ambitioner på nogle af områderne, det vil vi ikke lægge skjul på, men med den sammensætning, Folketinget har efter valget, må vi selvfølgelig også erkende, at vi ikke har 90 mandater til at få vores politik 100 pct. igennem.

Vi havde f.eks. gerne set statens underskud begrænset endnu mere. Vi havde gerne set, at der kunne opnås balance på regnskabet meget hurtigere end den ambition, som regeringen har lagt op, men det kunne vi altså ikke komme igennem med.

Til gengæld fik vi en aftale, der trods alt forbedrer resultatet, og vi fik en aftale, der tager lidt fat i nogle af de grundlæggende problemer, og det er vi glade for, og det er vi stolte over.

Med hensyn til den overordnede del af aftalen er vi specielt tilfreds med, at vi sammen med regeringen har fået genindført loftet over de offentlige udgifter; det er i sig selv et godt signal. Samtidig er det aftalt, at eventuelle forbedringer som følge af konjunkturerne ikke bare igen kan bruges, for det skal medvirke til at nedbringe statens underskud. Kommer der tilsvarende en forværring, hvilket ingen af os håber, så skal der også forhandles herom.

Disse overordnede økonomiske principper i finansloven er et godt signal til omgivelserne om en økonomisk stabilitet i det kommende år og er i sig selv et af de bedste resultater inden for finanslovaftalen.

Det er der også behov for, specielt i betragtning af, at der forestår en overenskomstforhandling på arbejdsmarkedet. Her er der behov for tilbageholdenhed fra alle parter. Et af de vigtigste signaler er naturligvis også her de signaler, der udsendes, for så vidt angår regeringens intentioner ikke alene for det finansår, vi nu går ind i, men også for det efterfølgende år, som jo også er omfattet af overenskomstperioden. Derfor er det ikke videre gavnligt, at regeringen rumler med øgede afgifter – hverken for private eller for virksomhederne.

Regeringen har specielt med finansministerens og statsministerens udmeldinger skabt en ualmindelig dårlig stemning i dansk erhvervsliv, hvad angår grønne afgifter. De forhandlinger, man har lovet erhvervslivet, er tilsyneladende blevet til taktiske paradenumre, og det står ikke helt i forhold til de løfter, regeringen tidligere har udstedt. En påbegyndelse af forhandlinger med SF allerede efter jul om en samlet afgiftspakke på op til 7 mia. kr. lægger gift for en fornuftig samtale såvel med erhvervslivet som med de borgerlige partier bag finansloven. En så stor pakke, som man lægger op til med de grønne afgifter, er en del af en finanslov – også i 1996.

Det Konservative Folkeparti har aldrig nægtet at forhandle om fornuftige grønne afgifter; det princip er vi faktisk tilhængere af. Men vi har sat nogle meget klare krav op for, hvilke betingelser der skal opfyldes med hensyn til den internationale sammenhæng og konkurrenceevnen, dvs. også beskyttelsen af vores job. Hertil kommer, at man for så vidt angår erhvervslivet kan komme meget længere med frivillige fornuftige aftaler om miljøforbedringer, hvis man ellers har et godt forhandlingsklima.

Vi vil derfor gerne opfordre regeringen til at besidde sig i denne sag – vi har set en fornuftig udtalelse fra hr. Peter Duetoft i dag – ellers kan det rolige signal om stabilitet i den økonomiske politik meget vel blive sat over styr allerede tidligt i det nye år. Det er i det hele taget ikke pynligt, at regeringen allerede nu fremsætter så bombastiske forslag til ikrafttræden pr. 1. januar 1996, som går stik imod finanslovaftalen og ånden i denne.

Et andet eksempel havde vi forleden, hvor regeringen fremsatte forslag om en stigning i benzinafgifterne, hvilket jo også er noget, der medfører, at f.eks. lønmodtagerne får øgede udgifter i forbindelse med transport til og fra job, og dermed igen et pres på overenskomsterne.

Et af de punkter, vi rent faktisk fik taget fat på i forbindelse med finanslovaftalen, var arbejdsmarkedspolitikken. Vi kom ikke langt, men vi kom dog et stykke af vejen, idet rådigheds- og